

tur, non est ex natura rei simonia vendere actus ejus; sed poterit esse simonia, quia ab Ecclesia prohibita. Et huic sententiæ favet Innocent., in cap. 2, de Magist., quatenus dicit non esse simoniam, sed turpe lucrum, vendere licentiam studendi, quod sequitur Angel., verb. *Magister*, n. 15.

19. *Resolvitur illos actus, quatenus procedunt a potestate spiritali, esse materiam simoniæ.*

— Sed nihilominus probabilius videtur omnes hos actus, quatenus a potestate spiritali procedunt, esse veram materiam simoniæ ex vi juris divini. Quod sentit Glossa prima, in capit. 2 Ne prælati vices suas, dicens, ubicumque Episcopus gratis facere aliquid debet ratione sui officii, simoniam committere, si aliquid exigat: *Maxime* (inquit) *cum jurisdictione sit spiritalis*. Ubi per illam particulam *maxime*, non potest fieri comparatio ad actus qui procedunt a jurisdictione temporali, cum in eis simonia locum non habeat, ut dictum est proxime, et latius supra, cap. 8. Sensus ergo esse videtur, vel ob hanc maxime causam ibi intervenire simoniam, quod jurisdictione, a qua illi actus procedunt, est spiritalis: vel tunc maxime committi simoniam, quando actus, ex vi objecti et materiæ, est spiritalis. Utroque autem modo infertur assertio posita. Nam, si potissima ratio simoniæ in tali materia est habitudo ad talem jurisdictionem, omnes actus ab illa procedentes erunt materia simoniæ, quia in omnibus illa potissima ratio invenitur. Si vero actus, spiritalis ex objecto, dicuntur maxime esse materia hujus simoniæ, etiam alii actus ejusdem muneris et potestatis, licet non habeant materiam ita spiritualem, erunt materia simoniæ, etsi non tam gravis nec tam præcipua. Et hoc posteriori modo intelligunt illic Glossam Abb., Aretin. et alii, qui consequenter in hanc sententiam descendunt. Et eandem supponere videntur Joan. Andr., Anani. et Card., in cap. 2 de Magist.; et Turrecre. et Præposit., in c. *De quibusdam*, 37 dist., dicentes esse simoniam aliquid exigere pro licentia studendi, nam hæc licentia proxime non versatur circa materiam spiritualem.

20. *Ratio assertionis.*—Ratio vero generalis est, quia usus jurisdictionis spiritalis, formaliter ac per se spiritalis est. Nec refert quod interdum materia proxima actus videatur politica aut temporalis, quia consideranda est prout cadit sub talem spiritualem potestatem; sic enim non cadit, nisi ut ordinata ad spiritualem finem, et ad illum aliquo modo conducens, et ut sic jam est spiritalis, et ita

actus spiritalis efficitur non solum ex parte principii, sed etiam ex parte finis. Atque hæc ratione quodlibet iudicium inter clericos spiritali censendum est, quia, licet sit de crimine communi laicis et clericis, vel de bonis temporalibus, semper causa illa tractanda est modo ecclesiastico, in quo semper habetur ratio clericalis decentiæ ac dignitatis. Ubi obiter notandum est, hæc iudicia semper esse a potestate ecclesiastica formaliter, licet conveniant clericis ratione suæ immunitatis; quia hæc immunitas non est ex potestate civili, ut hæretici volunt, vel eorum fautores, sed est ex ecclesiastica potestate et a divino jure ducit originem, et ideo semper illi actus sunt a supernaturali potestate elicitive (ut sic dicam); et ex relatione ad finem spiritalis boni totius Ecclesiæ, et maxime ecclesiastici status, semper sunt actus spiritalis, ac subinde materia simoniæ.

CAPUT XXI.

UTRUM LABOR ET DEFATIGATIO CORPORALIS IN OPERIBUS SPIRITUALIBUS SIT MATERIA SIMONIE AUT VENDI POSSIT LICITE; IDEMQUE DE OBLIGATIONE AD TALIA OPERA INTERROGATUR.

1. *Questio hæc non solum de sacramentis, sed etiam de aliis actibus procedit.*—Questio hæc tractari solet maxime de actibus sacramentorum; habet tamen eandem rationem in omnibus actibus externis, qui, licet ex fine et principio spiritalis sint, nihilominus eorum spiritalitas (ut sic dicam) adhæret operi corporali, quod habet annexum, vel laborem et defatigationem corporis, vel aliquam incommoditatem, quatenus homo pro illo tempore, quo spiritalibus occupatur actionibus, non potest suis lucris vel corporalibus commodis intendere. De omnibus ergo operibus hæc tractatis potest cum proportionem quæstio hæc ventilari, et ideo in hunc locum illam reservavimus. Et ita etiam generatim opiniones et auctores referemus, etiamsi ipsi interdum in particulari de sacramentis, vel divinis officiis aliisve similibus operibus loquantur.

2. *Prima sententia asserens licitum esse pretium accipere.*—Prima ergo sententia est, pro hujusmodi labore licitum esse pretium accipere, etiamsi actio, cui adjungitur, sit intime necessaria ad sacrum ministerium. Ita tenet Adrian., Quodlib. 9, art. 1, in resolut. litt. O. Refert Altisiod., 3 p., q. penult, de Simon.; alii referunt lib. 3, tract. 21, cap. 2; in

Codice autem Parisiensi satis antiquo, quod tractatus de Simonia est 27, et in eo non invenio hoc expresse assertum; potest autem sumi a simili ex c. 3, q. 2, quatenus ibi ait pro doctrina non posse pretium accipi, posse tamen pro labore, et addit comparisonem ad alia spiritalia. Et ita videtur allegari ab Adrian., et eodem modo posset referri Alens., 2 p., q. 167, m. 4, art. 3, dub. 2; Bonav. etiam in 4, distinct. 25, art. 1, q. 4, in fine, cum idem dixisset de scientia, subdit: *Atque idem est pro celebratione missarum, et similibus.* Expressius id tradit Major ibi, q. 1, in fine § *Hactenus*. Inclinat ex parte Richard., art. 3, q. 2, ad 1 et 8, licet non de sacramentis, sed de consecratione ecclesiæ, et celebratione missarum loquatur, sentiens in q. 3 contrarium de sacramentis, quæ vix possunt conciliari. Pro eadem sententia refertur Armach. lib. 10. Ex juris etiam peritis multi hanc sententiam docuerunt. Gloss., in c. *Significatum*, de Præd., verb. *Itaque*; item Gloss. 1, in c. *Suam*, de Simon., quæ solum dicit posse celebrantem missam, accipere aliquid in sustentationem, vel posse locare operas suas; nec plus videtur prior Glossa intendere, licet dicat posse recipi aliquid pro labore. Et idem fere habet Glossa in c. ult., 21, q. 2; et sequitur Panor., d. c. *Significatum*, num. 8, et ibi alii; et Præposit., in c. *Judices*, 1, q. 1; Jul. Clar., dicens esse commune, verb. *Simoniam*, num. 2; Angel., verb. *Simoniam*, 2, num. 6; et refert pro illa Innoc. et Hostiens., in capit. *Quoniam*, Ne Prælati vices suas.

3. *Fundamentum propositæ sententiæ.*—Ratio fundamentalis hujus sententiæ esse debet, quia actio illa secundum se, et labor corporalis qui ex illa nascitur, vel incommoditas eundi et redeundi, vel ibi assistendi cum mora temporis necessaria, et moraliter et physice est pretio æstimabilis, et non amittit suum valorem propter conjunctionem cum re, seu conditione spiritali tali operi adjuncta; ergo illa, ut sic spectata, non est materia simoniæ, ac subinde vendere illam præcise secundum illum valorem, nullo modo augendo pretium intuitu spiritalitatis, nullam habet rationem simoniæ. Secundo, quia illi labori ex natura rei debetur stipendium, seu merces; unde in Concilio Agathen., c. 36, dicitur clericis reddenda esse stipendia, *sanctis laboribus debita secundum servitii sui debitum*, cap. ultim. 21, q. 2. Non debetur autem stipendium ratione spiritalis ministerii, ut spirituale est, sed ut in eo corpus laborat et occu-

patur; ergo hæc duo recte distingui possunt in tali opere in ordine ad recompensationem: ergo etiam in ordine ad pretium et mercedem. Responderi potest illud stipendium, de quo Concilium loquitur, non dari ut pretium operis, sed in sustentationem debitam, juxta illud Luca 10: *Edentes et bibentes quæ apud illos sunt, dignus est enim operarius mercede sua.*

4. Sed contra hoc argumentor tertio, quia hoc stipendium sustentationis nihil differt a pretio operis et laboris specialiter spectati; unde in Scriptura ita appellatur, ut patet ex eisdem verbis Lucae allegatis, et 1 Timoth. 5 *Dignus est operarius mercede sua*; nam merces proprie significat pretium operis: Matth. 20: *Voca operarios, et redde illis mercedem.* Unde Paulus, 1 Corinth. 9, comparat illud stipendio militis, quod revera pretium est. Denique Numer. 18 expresse vocatur *pretium pro ministerio in sanctuario*. Et a signo confirmari potest, quia in eo attenditur proportio et commensuratio operis ac laboris cum stipendio. Nam idecirco non datur tantum stipendium recitanti missam et officium mortuorum, sicut canenti; nec audienti unam confessionem, sicut audienti per totum diem, nec sicut concionanti; ergo signum est æstimari laborem et corporale opus, et cum proportionem retribui: hoc autem est esse pretium, vel explicetur in quo hæc distinguuntur. Quarto, licitum est simplici sacerdoti locare operas suas pro ministerio spiritali; sed in locatione, id quod datur pro opere, habet veram rationem pretii, ut ex natura illius contractus constat, et ex lege 2, ff. *Locati*, et Institut. et Codic., in principio, eod.; ergo licitum est vendere tales operas materialiter spectatas. Major constat ex usu communi Ecclesiæ, et ita in ipso Evangelio distinguitur mercenarius a pastore; dicitur autem mercenarius, qui mercede conducitur. Unde in dicto cap. ultim., 21, q. 2, isti clerici mercenarii, *conductitii* appellantur. Dices in illo contractu non accipi pretium pro operibus, sed pro obligatione serviendi. Sed hoc non satisfacit, tum quia hæc obligatio in omni pretio pro opere intervenit, solumque differt quod sit ad longum vel breve tempus, vel ad unum aut plures actus, quæ differentia valde accidentaria est; tum etiam quia ipsa obligatio veluti habet speciem a termino, unde non est digna pretio, quatenus ordinatur ad ministerium spirituale, ut spirituale est, sic enim posset ultra omne pretium æstimari; ergo spectatur

solum ut obligatio ad opus laboriosum et corporale; ergo etiam ipsum opus potest immediate hoc modo spectari et aestimari condigno pretio.

5. *Secunda sententia affirmans laborem intrinsece adjunctum rei spirituali non posse vendi, secus vero laborem accidentarium.*—Secunda sententia in hoc puncto est, laborem intrinsece adjunctum sacro ministerio, vel spirituali muneri, non posse pretio aestimari neque vendi, secus vero esse de accidentario labore, de quo nulla est controversia, ut infra videbimus. Pro hac sententia videtur esse D. Thom. in 4, distinct. 25. q. 3, art. 2, q. 2, in corpore, et ad 4 et 5, et Quodlib. 8, art. 11, quatenus his locis ait, absolute non licere vendere hos actus, nec locare tales operas, quamvis liceat sustentationem accipere; et quamvis in 2. 2, q. 100, art. 2, solum dixerit, *crimen simoniae esse, accipere pecuniam pro spirituali sacramentorum gratia*; et art. 3 dixerit, *vendere quod est spirituale in his actibus, simoniam esse*, nihilominus in eodem sensu videtur locutus; nam sub illo spirituali comprehendit totum actum, prout in re ipsa spiritualis est; et ideo solum exceptit id quod datur per modum sustentationis. Atque ita intelligunt et sequuntur Cajetanus ibi; Sotus, lib. 9, q. 6, art. 1. Late idem disputant et docent Durand., 4, dist. 25, q. 3, n. 10; et Palud., q. 5, quamvis Paludano non placeant rationes Durandi, de quo statim. Tenet etiam Gabr., lect. 28 in Canon., litt. C; et Abulens., 3 Reg. 14, q. 9; Sylvest., verb. *Simonia*, q. 9, ibi Reg. 5; Victor. supra, n. 29. Et eam sequuntur Innoc. et Hostiens. in c. 3 Ne praelati vices suas. Idem Hostiens. et Anchar., in dicto c. *Significatum*. Idem tenuit Abbas, emendans vel declarans priorem sententiam in c. *Suam*, n. 4, et in c. *Cum sit Romana*, n. 2 de Sim., ubi Zabarel., Anani., Joann. Andr., et alii.

6. *Probat hanc opinionem ex Durando.*—Probat Durandus hanc sententiam, quia labor operis etiam in corporalibus actionibus non venditur nec emitur, nec est dignus alia aestimatione, quam ipsum opus: sed in his ministeriis spiritualibus opera ipsa non possunt vendi, nec pretio aestimari; ergo nec labor illis annexus. Major patet; tum quia ex parte vendentis operas suas, parum refert labor ad valorem operis; nam aequè potest illud vendere: tum quia est aequè utile ementi, sive cum labore illud faciat, sive sine illo; sicut supra dicebamus, advocatum posse recipere pretium pro

consilio, sive illud cum labore det, sive magna cum facilitate; tum etiam quia ex parte ementis labor etiam non addit aestimationem, quia illi nullam utilitatem affert, si opus ab ipso emptum aequaliter fiat; parum enim mea interest, quod scriptor laboret in scribendo, vel summa facilitate praescriptum opus perficiat. Minor autem supponitur ut clara ex supra dictis, quia si opera possent vendi, etiam sacramenta vendi possent. Hæc tamen ratio in superficie spectata videtur falsum assumere, quia corporalis labor sine dubio videtur pretio aestimabilis, nam est aliquid temporale, cujus dominium est in laborante. Item quia alias nec pro labore accidentario ad ministerium sacramentorum liceret pretium accipere: consequens autem est contra omnes auctores, etiam secundæ sententiæ, ut videbimus. Sed fortasse Durandus non hunc sensum intendit, sed alium, qui explicandus est, quia ad punctum quæstionis intelligendum confert.

7. *Discrimen inter laborem qui datur ex parte operis per se spectati, et illum qui datur ex parte subjecti.*—Distinguendum ergo est de labore operis, nam quidam est ex parte ipsius operis secundum se spectati quasi ex objecto, alius est tantum ex parte subjecti; nam idem opus laboriosius est personæ debili vel non assuetæ, quam forti et exercitatæ, ut patet in itineratione, fossione terræ, et similibus. Labor ergo qui mere nascitur ex parte subjecti, non auget valorem vel aestimationem operis, et hoc ad summum probat discursus Durandi. Sicut e converso facilitas operandi proveniens ex perfectione subjecti non minuit valorem operis, cæteris paribus. Imo etiam apud Deum non minuit meritum nec satisfactionem, cæteris etiam paribus, ut ex propria materia constat. Item merces non possunt carius vendi per se loquendo, solum quia vendens carius illas emit quam alius, nisi per se spectata talem habeant aestimationem. Idem ergo est de labore adjuncto, solum ex conditione operantis. Et ita fatemur hunc laborem in præsentem materia non posse vendi. At vero quando labor operis per se illi adjungitur natura sua, quasi ex vi objecti, et intrinseco modo, qui attendi debet per comparisonem ad ordinariam hominum conditionem et dispositionem, tunc labor multum facit ad operis aestimationem; et ideo in operibus corporalibus per se loquendo vendi censetur, ut ex communi hominum aestimatione, et vulgari loquendi modo constat. Sic enim idem esse censetur vendere operas, et vendere laborem. Item in hoc labore

comprehenditur diurnitas operis, et molestia, et defatigatio quam secum affert; at hæc conditiones conducunt ad aestimationem operis, licet non sint adæquata ratio illius. Neque contra hoc probant aliquid considerationes Durandi; nam si consideretur labor ex parte locantium operas suas, ipsi maxime intendunt vendere laborem suum, quia sine dubio est pretio dignus, quando opus ipsum per se illud requirit. Quod si interdum minuatur hic labor ex industria, vel extraordinaria dispositione laborantis, illud est per accidens; et ideo non tenetur operans minuere pretium, quia non minuitur valor operis; nam hic valor pensatur ex communi aestimatione, quæ attenditur secundum id quod per se ac regulariter contingit, sicut etiam e contrario non augetur pretium, etiamsi labor per accidens crescat ex defectu operantis. Ex parte autem ementis imprimis parum refert quod labor ut sic non afferat illi specialem utilitatem; satis enim est quod opus cui labor per se adjungitur, in ejus utilitatem cedat, nam pretium datur pro opere quod aestimatur, ut per se habeat talem conditionem. Deinde satis est quod ille labor de se est pretio aestimabilis, et quod operans non vult illum assumere nisi pro pretio, et quod ita paciscitur cum emente; nam hoc est satis ut emens teneatur solvere pretium, sive inde reportet utilitatem, sive non, quod etiam in omni opere verum est; et ideo multa opera juste venduntur a laborantibus, quæ non sunt utilia ementibus, sed propter alios fines illa emunt.

8. *Durandi ratio confirmatur.*—Ex hac vero generali doctrina morali, quæ sine dubio vera est, concludit optime ratio, quam Durandus intendit. Nam ex discursu facto concluditur, opus, et laborem dictum non esse aestimabilia duplici pretio, sed uno et eodem, vel nullo. Unde consequenter fit, in præsentem materia non esse distinguendum inter opus, quo fit sacramentum, et laborem per se et intrinsece illi adjunctum; nam hæc duo etiam in operibus profanis non sunt aestimabilia distinctis pretiis, sed totum illud est unum opus talibus conditionibus affectum, quod, omnibus spectatis, tali pretio communiter aestimatur. Unde fit quod, si opus non sit pretio aestimabile, nec labor hic per se illi adjunctus sit aestimabilis pretio; nam labor non aestimatur per se, sed in ipso opere, ut sic dicam, quatenus reddit illud magis vel minus aestimabile. Si autem opus sit extra ordinem rerum pretio aestimabile, labor etiam illi per se conjunctus non poterit illud reddere magis vel minus aestima-

bile, et consequenter nec labor ipse per se poterit pretio aestimari, quia per se non habet valorem. Quod si Durandus in hoc sensu dixit laborem non vendi nec emi, scilicet per se et separatim ab opere laborioso, recte dixit, dummodo non neget laborem intrinsecum, esse conditionem ex qua, magna ex parte, sumitur valor corporalis operis, sicut proprietas et virtus alicujus lapidis aut herbæ reddit illam rem dignam tanto valore, licet non possit per se aestimari distincto pretio ab ipso lapide, vel alio subjecto cui inhaeret. Unde si contingeret esse lapidem qui, ratione suæ substantiæ, esset inæstimabilis pretio, licet haberet talem virtutem et proprietatem sibi naturaliter conjunctam, non posset pretio aestimari, quia impossibile est aestimare virtutem sine lapide. Ita ergo est de opere et labore illi per se conjuncto. Est autem in superioribus ostensum, opus ipsum sacrum, etiamsi physice videatur habere aliquid materiale, totum esse invendibile, quia totum revera spirituale est, et a principio spirituali procedit, et ad finem spiritualem tendit; ergo idem dicendum est de labore talis operis.

9. *Qui distinguunt in operibus sacris inter opus et laborem, asserentes opus esse invendibile, laborem vero vendibilem, repugnantia dicunt.*—Quapropter, qui distinguunt in operibus sacris inter opus et laborem, et fatentur opus esse invendibile, laborem autem vendibilem, repugnantia dicunt; quia labor non est vendibilis, nisi cum opere, seu ratione operis, nec opus fit vendibile ratione laboris, si ratione suæ substantiæ (ut sic dicam) invendibile sit. Et hoc videtur voluisse Durandus, quod mihi maxime probatur; et idem intendit Cajetanus, cum ait laborem, qui in concione, celebratione, et similibus actionibus sacris per se intervenit, partem esse ipsiusmet actionis, et ideo non magis posse vendi quam ipsam actionem. Et Soto similiter dixit hunc laborem esse de substantia sacramenti, verbi gratia, vel similis operis, et ideo invendibilem esse. Quoad hanc ergo principalem partem, verissima est secunda sententia, et prædicto modo sufficienter probatur. Estque optima confirmatio Durandi ab incommodo. Nam, si labor hic spiritualis ministerii vendi posset, profecto et ipsum ministerium vendi posset, et ita posset honestari omnis simonia in his actionibus; tamque vendibilia fere essent hæc opera sacra, sicut quælibet alia corporalia: omnia enim sunt vendibilia, maxime ratione laboris. Et sicut in his vendi non potest spiritualis

utilitas, neque in aliis ministeriis vendi potest specialis utilitas, quæ vel ex industria conductis operarios, vel aliunde illi provenit, sed solum materiale opus, prout communiter aestimatur. Denique hic locum habet regula Urbani, in cap. *Si quis objecerit*, 1, quæst. 3: *Qui horum alterum vendiderit, sine quo nec alterum provenit, neutrum incensum derelinquit.* Quam regulam ostendimus supra habere locum, in his quæ vel ita connexa sunt, ut vel corporale per se sequatur ex spirituali, illudque supponat, vel ita sint concomitanter se habentia, ut unum sit intime adjunctum alteri in suo esse, origine et fine: ita vero se habet hic labor intrinsecus ad hæc opera et ministeria sacra, ut declaratum est. Et ita induci possunt omnia jura, quibus pro his ministeriis pretium accipi prohibetur; omnia enim frustra essent, si prædictum laborem vendere liceret. Quocirca, cum hæc rationes et jura universalis sint, non possunt probabiliter aliqua ratione vel consideratione limitari ad sacramenta (quod Richard. fecit, dicta quæst. 3), quia, licet sacramenta sint sacratiora, et in eis commissa simonia gravior sit, nihilominus alia etiam ministeria sacra simpliciter sunt spiritualia, et in hoc æqualia, quod simpliciter invendibilia sunt, et ideo de omnibus quoad hanc partem eodem modo est loquendum.

10. *Labor intrinsecus operi spirituali fit inæstimabilis pretio per conjunctionem cum tali opere.*—*Discrimen assignatur interpretum et stipendium.*—Neque contra hanc partem urgent argumenta primæ sententiæ. Nam primum, de æstimatione corporalis laboris, æque procedit de ipsomet opere ac de ejus labore; de ipso autem opere dici non potest vendi posse aut pretio aestimari, ut supra ostensum est. Dico ergo totum illud opus, cum toto suo intrinseco labore, et conditionibus omnibus quas per se habet adjunctas, factum esse inæstimabile pretio per elevationem ad spirituales ordinem, et intimam conjunctionem cum ratione sacramenti, aut alterius sacri ministerii. Unde consequenter dicitur sacros ministros, eo ipso quod se se talibus ministeriis dicarunt, assumpsisse onus ministrandi gratis, et non vendendi tales operas aut labores. Neque propterea deterioris conditionis fiunt; tum quia divino cultui dicantur, et Deo consecrant operas suas; tum etiam quia non privantur mercede sua, quæ non sit pretium laboris, sed stipendium personæ, ut bene ibidem ad secundam rationem responsum est.

In tertia vero ratione, petitur differentia inter pretium et stipendium, de qua infra, circa quartam divisionem dicturi sumus ex professo. Nunc satis sit dicere quod pretium spectatur per commensurationem ad valorem et æstimationem operis, seu laboris, quod repugnat sanctitati operis ac ministerii sacri; stipendium autem sustentationis consideratur in ordine ad personam, quatenus sustentatione indiget, quam acquirere non potest, dum aliis in spiritualibus inservit; et ideo ab illis ex justitia debetur sustentatio ratione talis ministerii, saltem ut conditionis necessariæ ad talem obligationem. Et in hoc sensu vocatur hoc stipendium merces, in testimoniis ibi allegatis, secundum quamdam æquiparationem, vel analogiam, vel certe quia nomen mercedis abstrahit a propria ratione pretii temporalis, et de quolibet præmio ex justitia debito dicitur, quomodo vita æterna merces appellatur. Et ideo hoc stipendium interdum in Evangelio vocatur cibus, quia datur in sustentationem; interdum merces, quia debetur ex justitia. Pretium autem non appellatur in novo testamento: in illo autem loco Numerorum, aliqui putant legendum esse mercedem, non pretium, et ita vertunt Septuaginta, et sequuntur Sanct. Pag. et Oleaster. Et ita posset exponi nomen pretii. Vel etiam dici potest ibi sermonem esse de Levitis, quorum ministerium erat mere corporale, ut excubias facere, custodire et deferre tabernaculum, et ideo eis magis accommodatur ratio pretii. Quod significat Abul. ibi, quæst. 30 et 31. Alia vero, quæ in eadem et quarta ratione petuntur, pertinent ad labores, vel condiciones accidentarias sacris ministeriis, de quibus dicendum superest.

11. *An labor accidentarius sit materia simoniae.*—Quod ergo spectat ad alteram partem de labore accidentario, fatentur auctores posterioris sententiæ, illum non esse materiam simoniae, sed posse pretio aestimari. Imo multi existimant, et verisimiliter credi potest, auctores primæ sententiæ nihil aliud intendisse. Ut autem verus sensus et ratio hujus partis intelligatur, adverto aliter sumi ab his auctoribus laborem per accidens, quam a nobis sumptus fuerit in alia simili distinctione præmissa. Vocant enim laborem per accidens non laborem qui ex parte subjecti, seu personæ operantis, conjungitur cum ipsomet intrinseco opere sacramenti, sed laborem qui nascitur ex alio opere, qui per accidens conjungitur cum opere sacramenti. Qui duo la-

bores accidentarii adeo distinguuntur mea sententia, ut pro priori non magis liceat accipere pretium, quam pro ipso opere sacramenti, pro posteriori autem liceat. Declaratur exemplis: nam si sacerdos, propter tarditatem suam vel senectutem, nimium fatigatur dicendo missam, aut ministrando sacramentum, labor talis personæ accidentarius plane est tali ministerio, ut constat, et nihilominus non potest pro illo exigere pretium, quia in nullo opere talis labor est dignus pretio distincto ab opere ipso, ut ostensum est. Si ergo propter opus ipsum non potest exigere pretium, etiam nec propter laborem hujusmodi accipi poterit; nam, si consideretur ille labor ut est a tali opere, non est magis vendibilis quam ipsum opus; si vero spectetur ut est ex dispositione operantis, sic est per accidens, respectu petentis opus, et ideo non potest alius cogi ad emendum vel solvendum illum, quia non est causa illius. At vero si sacerdos cogatur agere iter unius leucæ, vel expectare duas horas ut sacrum faciat, ille labor est accidentarius ministerio sacro, non ut conjunctus illi ex parte operantis, sed ratione alterius operis, vel occupationis, aut otii quod per accidens adjungitur ad ministerium sacrum ex parte petentis sacrum ministerium. Et tunc manifestum est pro tali labore posse pretium postulari, quia revera accipitur pro opere distincto a ministerio sacro, et ita in universum verum est, in tantum accipi posse pretium pro hoc labore accidentario, in quantum accipi etiam potest pro illo opere accidentario, cui per se conjungitur.

12. *Quis labor dicatur per se adjunctus ministerio sacro.*—*Aliquorum opinio.*—Sed adhuc superest a nobis explicandum quis labor sit per se adjunctus ministerio sacro, ut omnis alius, qui præter illum adhibetur, accidentarius judicandus sit. Aliqui enim videntur exponere laborem per se, tantum esse illum qui intrinsece conjungitur operi sacro, ut est in sacramentis, quoad substantiam eorum, prolatio formæ cum lotionem, unctionem, vel alia simili actione intrinseca sacramento, et quoad reliqua sacramentalia, vel sacra ministeria, cum proportione. Omnia vero alia opera antecedentia, vel consequentia ad hæc intrinseca putant esse per accidens, et vendi posse ac pretio aestimari, etiamsi alioquin, moraliter et humano modo loquendo, necessaria sint ad tale ministerium. Ut, verbi gratia, ad concionandum, opus est ut antecedit studium, non est tamen intrinsecum concio-

ni; dicunt ergo posse pretio aestimari. Item post laborem concionis, sequitur tanta corporis lassitudo, ut per multas horas laborari non possit in aliis rebus et commodis humanis; est ergo illud accidentarium incommodum pretio aestimabile. Imo, cum exhortatio ipsa spiritualis, quæ per concionem fit, possit lenta actione et fere sine labore fieri, totus ille labor, et fatigatio corporis quæ adhibetur in fervore concionis cum magna vocis contentione, dicitur etiam per accidens, et ideo posse in pactum deduci. Sicut cantores ecclesiæ vendunt suos labores, quia illa vocum contentio et harmonia non erat per se necessaria ad divina officia, sed per accidens adjungitur.

13. *Oppugnatur.*—In contrarium autem est, quia si hanc regulam amplectamur, multa pacta in his ministeriis spiritualibus approbanda erunt, quæ contra usum Ecclesiæ et contra bonos mores esse videntur; nam aperitur via ad vendenda multis modis hæc sacra ministeria. Nam imprimis poterit sacerdos, qui missam canit, præter stipendium sustentationis debitum ratione missæ, suum laborem et fatigationem vendere, quia etiam ille labor est per accidens ad illud ministerium sacrum; sine illo enim fieret. Præterea, poterit etiam pretium exigere pro labore eundi ad ecclesiam, verbi gratia, quia ille antecedit, et non est per se conjunctus cum actione sacra; pro re autem corporali secundum se pretio aestimabili, quæ antecedit ad rem spirituales, etiamsi ad illam moraliter necessaria sit, justum pretium accipi potest, ut supra de rebus sacratis dictum est. Et ita quando illud iter est longum, omnes concedunt posse pretio compensari; idem ergo erit, licet sit breve, quia, licet sit necessarium, non est per se connexum cum sacro ministerio. Nec refert quod breve illud iter parvæ æstimationis sit; tum quia hic loquimur in rigore, et servatâ proportione; tum etiam quia, licet in uno actu sit parvæ æstimationis, in multis erit magnæ, et ita pro multis repetitis actionibus, ut missis, etc., poterit aliquod pretium consideratione dignum postulari. Atque ad hunc modum possunt multæ circumstantiæ antecedentes vel consequentes ad opus sacrum considerari, quæ secundum se sunt aestimabiles pretio, et non sunt intrinseca ipsi ministerio, licet alioquin ex aliis rationibus humanis necessariae sint ad tale opus.

14. *Vera sententia exponitur et explicatur, pro quo labore non possit accipi pretium.*—

Quapropter dicendum videtur, non solas operas et labores, quibus intrinsece quasi componitur actus ipse spiritualis, sed etiam quæ per se necessariae sunt ad tale ministerium sacram, prout ab hominibus moraliter exerceri potest, non debere nec posse pretio aestimari. Hoc mihi probant posteriores rationes, quæ possunt amplius confirmari: quia alias, licet iudex ecclesiasticus non posset pro sententia vel actu judiciali pretium sumere, posset pro studio, pro labore videndi processum, audiendi partes extra iudicium, et similia multa, quæ ad illud munus necessaria sunt; et ita possent justificari omnia dona, et præmia temporalia quæ isti iudices acciperent. Similiter visitatores Episcoporum pro labore itineris possent pretium accipere, et pro labore studendi, vel legendi, quem sæpe adhibere necessarium est. Et ita de aliis, quæ sunt aliena ab usu Ecclesiæ; nam pro his ministeriis concedit Ecclesia stipendium sustentationis conveniens et proportionatum, pensatis omnibus necessariis operibus ad tale ministerium: pretium autem pro actionibus necessariis postulare, alienum est ab usu Ecclesiæ. Et ratio a priori est, tum quia illa omnia, quatenus per se necessaria sunt ad tale ministerium, veluti componunt unum opus morale, quod totum sacram est, et ut tale est tractandum; tum etiam quia omnes illæ actiones, prout fiunt in Ecclesia, non habent aestimationem, nec utilitatem, nisi ratione operis spiritualis, seu ministerii ecclesiastici ad quod ordinantur, et ideo si illa pretio fierent, ministerium ipsum venderetur.

15. *Quis labor censendus est esse per accidens.*— Illi ergo labores censendi sunt per accidens adjuncti his ministeriis sacris, qui non ex vi ministerii per se ac moraliter expectantur; sed tantum in casu, ratione circumstantiarum, personarum aut locorum. Et in his tantum ponunt exempla Cajetan., Sot., et alii auctores, ut sunt agere iter unius leucæ ad dicendum sacram, quando id non est conjunctum officio aut beneficio; expectare quotidie per horam, vel aliud tempus ad celebrandum, vel dicere missam statis horis, vel in certis locis, et ad hoc obligari, et similia. Hujusmodi ergo extraordinarii labores vendi possunt, seu locari, et de illis intelligenda est secunda pars posterioris sententiæ, quam sequimur et explicamus. At vero studere pro concione non censeo esse laborem accidentarium, nec vendibilem, nisi quis præmitteret extraordinarium studium vel quid simile; stu-

dium autem debitæ præparationis ad concionandum tam sacram reputandum est, sicut ipsa concio; totum enim ordinatur, ut homo fiat aptum Spiritus Sancti instrumentum ad munus illud; et majori ratione, labor qui adhibetur in ipso actu concionis, licet magnus videatur, quia est per se conjunctus cum ipsa actione sacra prout moraliter fit; nec mutat ejus naturam, quod in una persona sit major vel minor, juxta diversos modos concionandi; nam hoc accidentarium est ex parte operantis, non alterius, et ideo non potest in moralem considerationem aut aestimationem adduci. Et eadem ratione, non censeo sacerdotem eanentem missam posse aliquid vendere de labore illius missæ, sive sit ratione cantus, sive ratione temporis aut moræ, quia tota illa actio, prout ita fit, est sacra, et totus ille labor est quasi pars illius. Alias diacono et subdiacono ex officio ministranti, semper liceret vendere suas operas, quia illud ministerium moraliter non fit sine cantu, et aliis similibus laboribus. Nec in hoc æquiparandi sunt hi sacri ministri cantoribus conductis ad ornandum divinum officium suis vocibus, aut aliis musicis instrumentis. Nam illi revera per se non exercent actionem spiritualem, neque in rigore officium divinum recitant ex vi illius ministerii, et ideo non solum pro labore, sed pro tota illa actione pretium accipere possunt. Secus vero est de clericis in ecclesia præbendatis ad ministerium chori: nam illi pro suo cantu et opera non possunt pretium accipere, quia spiritualia exercent, quæ intrinsece illam operam et laborem requirunt. Et ideo, licet fortasse teneantur multum vigilare, vel mediâ nocte surgere, etc., non possunt hos labores vendere, licet stipendia sua possint accipere. In his ergo omnibus laboribus, etiamsi magni et corporales esse videantur, habet locum stipendium sustentationis, non pretium.

16. *An possit accipi pretium pro obligatione exercendi spiritualia.*— Tandem petitur in ultima ratione pro priori sententia facta, an pro obligatione ad hæc spiritualia facienda possit pretium accipi. Communiter enim dici videtur hoc esse licitum, quia obligatio quid distinctum est ab actu spirituali, ad quem fit, et per accidens se habet ad illum; estque aestimabilis pretio, etiamsi actus ad quem ordinatur non sit pretio aestimabilis; ergo potest vendi, nec propterea venditur actus spiritualis. Confirmatur exemplo usuræ, nam, licet pro mutuo nihil accipi possit, pro obligatione ad mutuum potest aliquid exigi, quia est pretio

aestimabilis, et per accidens ad ipsum mutuum. Confirmatur secundo ex usu, nam sacerdos locat operas suas ad ministrandum sacramenta, et alia spiritualia in aliqua ecclesia, per quam locationem obligatur, et ratione illius obligationis aliquid recipit per proprium pactum. Locatio autem venditioni æquivalet, Instit. de Locat., l. 2, ff. Locat. Et hoc tantum modo videntur honestari legata, et anniversaria, per quæ obligantur capitula, seu conventus ecclesiarum ad certa officia, vel sacrificia singulis annis faciendâ pro certo pretio, ut infra, cap. 38, videbimus.

17. *Resolutio questionis.*— Sed nihilominus dicendum est, pro obligatione ad spiritualia, ut talia sunt, non posse accipi pretium, licet possit accipi subsidium sustentationis; pro obligatione autem ad spiritualia, prout includunt aliqua corporalia onera, quæ sunt per accidens ad ipsa spiritualia secundum se spectata, posse accipi proprium pretium. Hæc videtur esse mens omnium auctorum in hac materia, ut aperte explicavit Abbas, in cap. *Significatum*, de Præbend., num. 8; et Cajetanus, verb. *Simonia*, regul. 5, ubi ait, non esse licitum locare operas spirituales secundum se, licere tamen ratione corporalium, quæ per accidens adjunguntur: nam idem est locare operas, quod obligare se ad tales operas propter certum pretium. Et eodem modo loquitur Innoc., in d. cap. *Significatum*, et in cap. 3, Ne Prælati vices suas. Et prima pars declaratur ex ratione supra facta, adjuncta doctrina D. Thomæ, in d. quæst. 100, art. 4, ad 1, ubi ait temporalia annexi spiritualibus tanquam fini; et ideo, quamvis liceat vendere temporalia, ordo (inquit) ad spiritualia sub venditione cadere non debet. Ergo obligatio, spectata solum secundum ordinem ad spirituale ministerium, vendi non potest. Item quia si illa obligatio sic spectata venderetur, spirituale ministerium venderetur; vel ut res vendita, vel ut ratio venditionis, neutro autem modo vendi potest, alias apprehenderetur res ex sola spiritualitate, quod est simoniacum, ut sæpe dictum est. Neque contra hoc procedit prima ratio dubitandi, quia obligatio, ut præcise respicit spirituale, est illi annexa, et ab illo accipit aestimationem suam, et ideo ut sic vendi non potest, sed alio altiori modo rependi debet, scilicet per subsidium sustentationis, ut in secunda parte assertionis dicitur, quæ nova probatione non eget.

18. *Probatur posterior pars assertionis.*— Ultima vero pars de accidentariis oneribus re-

cte probatur ex usu et exemplo mutui, et ex dictis in superioribus. Nam sicut labores, ita et incommoda et onera accidentaria pretio aestimari possunt; in his autem obligationibus interveniunt multa hujusmodi onera, ut perpetuo manendi in tali loco, expectare talem vel talem horam, privari aliis commodis et occupationibus, ut possit quis esse paratus semper ad tale ministerium; obligatio ergo, per quam similia onera inducuntur, compensari potest justo pretio intuitu illorum, licet non possit pretium augeri, eo quod ad spirituale ministerium hæc omnia ordinentur. Sed si quid amplius necessarium sit, recipiendum est titulo sustentationis, non pretii. Et ita existimo, anniversaria, et similes dotationes perpetuas multo melius honestari hoc titulo sustentationis, quam locationem operum, etiam pro accidentalibus oneribus quæ sunt per accidens; in re autem perpetua, magis considerandum est id quod est per se, ut est sustentatio, ut in dicto c. 38 dicemus.

CAPUT XXII.

UTRUM OMISSIO SPIRITUALIUM ACTUUM SIT MATERIA SIMONIÆ?

1. *Ratio dubitandi.*— Ratio dubitandi est, quia omissio non est aliquid supernaturale, nec per potestatem spiritualem fit, sed per meram voluntatem, unde dici non potest spiritualis ratione principii, et consequenter nec ratione finis, quia omissio per se non confert ad spiritualem salutem. Secundo, Christus Dominus solum dixit: *Gratis accepistis, gratis date*. Per quæ verba, ut supra tetigi, in rigore non præcepit dare, sed sub conditione, si detur, ut gratis detur; ergo qui non dat, quocumque modo non det, sive gratis, sive pretio, non facit contra illud præceptum; ergo neque qui omittit propter pretium, simoniam committet, nam ille solum non dat. Et confirmatur, quia præceptum illud Christi resolvitur in negativum, ne vendatis ea quæ gratis accepistis; sed per solam omissionem non peccatur contra præceptum negativum; nam omissio opponitur tantum affirmativo præcepto; ergo per omissionem non peccatur contra illud verbum Christi, et consequenter nec simonia committitur. Tertio, si vendere omissionem actus spiritualis, esset simonia, semper esset mala, sive actus, pro cuius omissione pecunia datur, futurus esset justus, sive injustus. Consequens est falsum: ergo. Sequela patet,